

► Conservator Westlands Museum: 'Verleden hier nog wel eens vergeten'

Ton Immerzeel zwaait af

Dertig jaar lang wás hij het Westlands Museum. Op 1 juli is dat tijdperk voorbij en verlaat Ton Immerzeel de museale boerderij aan de Dijkse Middel Broekweg.

Rien van den Anker

Westland

Dat velen hem zien als het 'gezicht' van het Westlands Museum vindt hij eigenlijk maar niks, die naam verdienen de medewerkers en de vrijwilligers. Ten onrechte noemen veel Westlanders de bescheiden Ton Immerzeel ook directeur. Hij heeft er vrede mee, maar is wars van titulatuur of status en is er mee opgehouden om te corrigeren dat hij conservator is. „Ooit was ik ook gewoon beheerder van het Centrum voor streekhistorie, ook mooi.”

Zijn Westlandse vader was kistenmaker, die carrière maakte in de tuinbouwcoöperatie. Ton is de oudste van drie broers en de eerste in de familie die mocht gaan studeren: zijn grote liefde geschiedenis. Na zijn studie, begin jaren 80, was het door de crisis moeilijk een vaste baan te vinden dus werkte hij via

▲ Conservator Ton Immerzeel van het Westlands Museum gaat met pensioen. FOTO THIERRY SCHUT

uitzendbureaus. „Toen hoorde ik van de sloopplannen van de 's-Gravenzandse Buitenplaats Ouwendijk maar dat er toch nog archeologisch onderzoek werd uitgevoerd.” Archeologie was zijn bijvak. Hij meldde zich als vrijwilliger en werd ook lid van de vereniging Oud Gravenzande.

Even later werd hij ook vrijwilliger bij het Naaldwijkse Centrum voor Streekhistorie, dat gevestigd

was in wat nu restaurant Bij5 heet; in 1989 werd hij daar betaald beheerder. In 1992 werd 'zijn' centrum met het Tuinbouwmuseum in Kruisbroek en het Westlands Streekmuseum gebundeld in het Heilige Geesthofje. Het nieuwe museum in Honselersdijk begon met drie beheerders, waarvan in 2003 alleen Immerzeel overbleef.

Het privéleven van de geboren Wateringer kende talloze verhu-

zingen. Van Honselersdijk naar 's-Gravenzande, Amsterdam, weer terug naar 's-Gravenzande, Den Haag, Rotterdam en Honselersdijk en tenslotte naar Den Haag. Hij wijst dat aan de nu al 34 jaar lange verke-

woon niet gelukt. Gedroomd? Maar dan ook echt gedroomd heb ik wel eens van het Rijksmuseum in Amsterdam. Tegelijk bleek dan dat mijn hart toch hier lag. De geschiedenis van deze regio en de tuinbouw bleef me maar boeien.”

De geschiedenis van deze regio en de tuinbouw bleef me maar boeien

– Ton Immerzeel

ring met een artistieke, beeldend kunstenares. Hij beschrijft een liefdevolle strijd met haar over wonen in stad of land, die zij uiteindelijk won. Gelaten, op z'n Immerzeels: „Ik hou van het Westland, maar het is fijn in de stad, dáár gebeurt meer. Zijn er ook meer musea.”

Meer dan 30 jaar op één stoel zitten, is dat niet lang?

„Zo voel ik het niet. Het lijkt omgevlogen. De eerste dag kan ik me nog als gisteren herinneren. Natuurlijk heb ik wel eens aan iets anders gedacht. Iets groters, maar dat is ge-

En dat museum is in feite nog lang niet af?

„Nee, want je moet regelmatig blijven vernieuwen. Als je de tuinbouw als thema hebt, dan zijn er steeds weer nieuwe ontwikkelingen en is er dus steeds meer geschiedenis waar je op moet inspelen. Het unieke van dit museum is de geschiedenis van de (glas)tuinbouw. Dat bijzondere verhaal vertellen we alleen hier.”

Maar is er hier daarvoor wel voldoende historisch respect?

„Ja, daar gaat de Westlander moeizaam mee om. Er wordt meer vooruit dan achteruit gekeken, meegaan met ontwikkelingen, de economie, die telt. Een hele groep veronachtzaamt dat wel eens en vergeet dat wat je afbreekt ook nooit meer terugkomt.”

Een kenmerkende, diepe zucht: „Ja, het verleden wordt hier nog wel eens vergeten.”